

Sygn. akt II K 540/18

PR 2 Ds 1223.17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2018r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń-Prach

Protokolant: Elżbieta Stacha

w obecności Prokuratora: Barbara Drewniak

po rozpoznaniu w dniu: 19/11/2018r. i 17/12/2018r.

sprawy:

A. W.

s. K. i A.

ur. (...) w Z.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 4 października 2017 roku w R. na ulicy (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym badaniem krwi, które wykazało obecność alkoholu etylowego w stężeniu 1,48 promila, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk,

II. w dniu 4 października 2017 roku w R., podczas czynności służbowej prowadzonej przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w R. na miejscu zdarzenia drogowego na ulicy (...), chcąc, by funkcjonariusz P. B. dokonał czynu zabronionego polegającego na przekroczeniu uprawnień oraz niedopełnieniu obowiązków i działaniu w ten sposób na szkodę interesu publicznego, a także poświadczeniu nieprawdy w dokumencie co do okoliczności mającej znaczenie prawne dotyczącej stanu jego nietrzeźwości, nakłaniał go do tego namawiając go, by dmuchnął za niego do urządzenia służącego do badania stanu trzeźwości

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1. uznaje oskarżonego A. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk skazuje go na karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 63 § 4 kk orzeka wobec oskarżonego tytułem środka karnego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres wynoszący 3 (trzy) lata, zaliczając na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 04.10.2017r. do dnia 27.12.2018r.;

3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

4. uznaje oskarżonego A. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 kk i art. 11 § 3 kk skazuje go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk łączy wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
6. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności ustalając okres próby na 3 (trzy) lata;
7. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 3.055,19 (trzy tysiące pięćdziesiąt pięć i 19/100) złotych i obciąża go opłatą w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sędzia:

Sygn. akt II K 540/18

UZASADNIENIE

Dnia 4 października 2017r. A. W. będący wówczas funkcjonariuszem policji zatrudnionym w Komendzie Powiatowej Policji R. na stanowisku zastępcy oficera dyżurnego skończył służbę w godzinach wieczornych. Po skończonej służbie spożywał alkohol. Następnie postanowił udać się do domu. Pomimo wypitego wcześniej alkoholu wsiadł do swojego samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...)i jechał w kierunku centrum miasta. W czasie opuszczania skrzyżowania o ruchu okrężnym i zjazdu w ulicę (...) uderzył w lewy bok nadjeżdżającego od centrum samochodu O. (...) o nr rejestracyjnym (...), którym na skrzyżowanie zamierzał wjechać B. S. (1) . Po zderzeniu obydwie samochody zatrzymały. Kolidując zauważyli funkcjonariusze policji z KP w K., którzy wracali z KPP R. i jechali do Komisariatu Policji w K. . Zatrzymali się aby udzielić ewentualnej pomocy. Na miejsce został wezwany patrol Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji R.. Funkcjonariusze z KP w K. P. M. i E. K. (1) wykonywali czynności związane z kierowaniem ruchem , który w tym czasie był duży a funkcjonariusz z KPP w R. P. B. i W. M. wykonywali czynności z uczestnikami zdarzenia drogowego . Badania wykazały, że B. S. (1) był trzeźwy. Po zbadaniu B. S. (1) obydwaj funkcjonariusze udali się do A. W. aby również zbadać jego stan trzeźwości. A. W. próbował w tym czasie wymienić koło w swoim samochodzie. P. B. poinformował go o konieczności przeprowadzenia badania. Wtedy A. W. zwrócił się do niego aby dmuchnął za niego. Badanie miało być przeprowadzone urzędzeniem A. 4. Po tych słowach P. B. przekazał urządzenie do badania W. M., który był świadkiem zachowania się i słów oskarżonego a samo udał się do radiowozu i drogą radiową skontaktował się z dyżurnym z KPP w R. aby poinformować go o podejrzeniu co do stanu nietrzeźwości A. W. . Kolejne próby zbadania stanu trzeźwości oskarżonego podjął W. M. ale były one nieudane z uwagi na zbyt małą ilość wydychanego powietrza przez oskarżonego . Po przybyciu na miejsce prokuratora oskarżony został przewieziony na badania do szpitala w R. gdzie na protokół pobrano krew od oskarżonego. Z opinii toksykologicznej wynika, że A. W. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Stężenie alkoholu we krwi wynosiło 1,48 promilla.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o:

częściowe wyjaśnienia oskarżonego (k.63-64; 177-178) , zeznania świadków, P. B. (k. 87-88;178-179) ,W. M. (k. 89-90 ;179-180v) , B. S. (1) (k. 99v-100) , P. M. (k. 84-85;100) , E. K. (2) (k.81-82;179) , protokoły oględzin samochodów M. i V. (k. 2-3) , protokół pobrania krwi (k. 10) , opinie toksykologiczne (k.32-33; 36-37) , protokół badania stanu trzeźwości B. S. (5) ,szkic sytuacyjny (k. 4)

Oskarżony A. W. przyznał się do popełnienia przestępstwa z art. 178a§1kk ale nie przyznał się do przestępstwa z art. 18§2kk w zw z art. 231§1kk i art. 271§1kk. W swoich wyjaśnieniach podał , że alkohol spożywał po pracy na parkingu w pobliżu komendy bo od kilku dni czuł się źle, bolał go kręgosłup, był w złym stanie psychicznym .W samochodzie miał wódkę żołądkową gorzką i pociągnął dwa łyki . Brał też leki . Chciał jechać do apteki po lekarstwa i dlatego zdecydował

się na jazdę samochodem myślał, że alkohol wyparował . Na ulicy (...) doszło do kolizji z innym samochodem. W postępowaniu przygotowawczym odnośni drugiego zarzutu wyjaśnił , że poddał się badaniom stanu trzeźwości ale nie udawało mu się dmuchnąć i próby były nieudane . Kiedy kolejny raz policjanci kazali mu dmuchać zniecierpliwził się i powiedział do policjanta aby sam sobie dmuchnął. Nie chodziło mu o to aby policjant zaniechał czynności ani nie podlegał go do złamania przepisów. Na rozprawie w sądzie podtrzymał swoje wyjaśnienia. Podał, że powiedział do policjanta aby ten dmuchnął po dwóch nieudanych próbach bo był zdenerwowany. Słowa te padły kiedy już wiedział , że przyjedzie na miejsce prokurator i będzie pobrana krew do badań.

Z uwagi na zaistniałą wątpliwość co do poczytalności oskarżonego uzyskano opinie dwóch biegłych psychiatrów ,którzy po przeprowadzeniu badania oskarżonego i zapoznaniu się z aktami sprawy i dokumentacją medyczną zgodnie stwierdzili ,ze oskarżony w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał w pełni zachowana zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem . W czasie czynów znajdował się pod wpływem alkoholu ale było to upojenie proste bez wpływu na poczytalność. Rozpoznane u oskarżonego neurastenia i zaburzenia depresyjno-lękowe z powodu ,których był dwukrotnie leczony w szpitalu również nie miały wpływu poczytalność oskarżonego.

Oskarżony nie był dotychczas

Dowód:

Wyjaśnienia oskarżonego (k.63-64; 177-178v)

Dane o karalności (k 174)

Opinia sądowo-psychiatryczna (k. 71-76)

Wyjaśnienia oskarżonego odnośnie czynu drugiego nie zasługują na wiarę.

Przesłuchany charakterze świadka P. B. zeznał , że oskarżony wrócił się do niego aby dmuchnął w urządzenie kiedy podszedł do niego. Oskarżony próbował zmienić wówczas koło . Powiedział do niego aby poczekał. Był wówczas w towarzystwie drugiego funkcjonariusza W. M.. Obok nich stał drugi uczestnik kolizji. Po słowach oskarżonego przekazał alcosensor W. M. a sam udał się do radiowozu i powiadomił dyżurnego z KPP o podejrzeniu stanu nietrzeźwości . Świadek W. M. również potwierdził to , że oskarżony zwlekał z poddaniem się badaniu i jeszcze przed pierwszą próbą zwrócił się B. aby za niego dmuchnął . Później B. odszedł i on mu podawał urządzenie do dmuchania ale badań nie udało się przeprowadzić .Świadek B. S. (1) zeznał , że po przeprowadzeniu badania jego stanu trzeźwości policjanci udali się do drugiego uczestnika zdarzenia . Już wcześniej zorientował się po nalepcie na aucie , że to może być policjant . Słyszał jak oskarżony mówił do policjantów aby dmuchnęli za niego póki nikt nie widzi . Stał wówczas obok nich. Potem oskarżony próbował poddać się badaniom ale dmuchał bardzo słabo i powiedziano że pojedą na badania krwi. Cały czas miał podejrzenie , że oskarżony jest nietrzeźwy . Świadcowie P. M. i E. K. (1) nie byli bezpośrednimi świadkami badania stanu trzeźwości oskarżonego . W tym czasie kierowali ruchem . Potem od kogoś dowiedzieli się , że oskarżony chciał aby badający go policjanci dmuchnęli za niego .

Zeznania świadków sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Sąd zważył co następuje:

Kompleksowa analiza materiału dowodowego pozwala na uznania oskarżonego A. W. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów. Do takiego wniosku skłoniły Sąd zarówno częściowe wyjaśnienia oskarżonego, jak i odpowiednie dowody osobowe i z dokumentów. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu dotyczącego kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości. Nie przyznał się do podżegania funkcjonariusza policji do popełnienia przestępstwa przekroczenia przez niego uprawnień i poświadczenia nieprawdy poprzez nakłanianie go do dmuchnięcia w alcosensor4. Tłumaczył , że został źle zrozumiany a słowa o tym ab policjant za niego dmuchał w alcosensor wypowiedział w zdenerwowaniu po tym jak sam wykonał kilka nieudanych prób dmuchania .Obrona oskarżonego odnośnie czynu drugiego nie zasługuje na uwzględnienie i ma ona jedynie na celu uniknięcie

odpowiedzialności karnej za ten czyn. W świetle zeznań P. B. , W. M. , B. S. nie ma żadnych wątpliwości, że oskarżony popełnił przestępstwo z art. 18§2kk w zw. z art. 231§1kk i art. 271§1kk. Samo zwrócenie się do policjantów nie miało miejsce jak twierdzi oskarżony po nieudanych próbach dmuchania ale przed nimi. Wszyscy świadkowie zgodnie zeznali, że oskarżony usiłował odwlec badanie poprzez próbę wykonywania czynności przy swoim uszkodzonym aucie. Nakłonienie funkcjonariuszy policji miało na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwości. Oskarżony jako funkcjonariusz policji wówczas w służbie miał pełną świadomość konsekwencji jakie wynikały z popełnionego przez niego przestępstwa w szczególności dla jego dalszej służby. Miał pełną świadomość tego ,że zwracając się do funkcjonariusza policji aby za niego poddał się badaniu na stan trzeźwości nakłania go zarówno do przekroczenia uprawnień jak tę do poświadczenia nieprawdy w dokumencie co do okoliczności mającej znaczenie prawne bo takim jest wydruk z badania . Obydwa przestępstwa zostały popełnione umyślnie z zamiarem bezpośrednim..

Na podstawie art. 178a § 1 kk Sąd skazał oskarżonego na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności . Za przestępstwo z tego artykułu orzekł również środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz świadczenie pieniężne w kwocie 50000zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej . Za przestępstwo z art. 18§2kk w zw z art. 231§1kk i art. 271§1kk w zw z art. 11§2kk sąd wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85§1kk i art. 86§1kk orzeczono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. Kara ta została warunkowo zawieszona na okres próby 3 lat. Przy wymieraniu kary sąd miał na względzie to , że społeczna szkodliwość popełnionych przez oskarżonego czynu jest znaczna . Oskarżony zdecydował się na jazdę samochodem zaraz po spożyciu znacznej ilości alkoholu. Jego stan nietrzeźwości był wysoki. W stan upojenia alkoholowego wprowadził się po skończeniu służby na stanowisku zastępcy oficera dyżurnego w Komendzie Powiatowej Policji w R.. Następnie chciał wykorzystać osobiste znajomości dla zatuszowania przestępstwa . Jako funkcjonariusz policji winien reprezentować wysokie standardy moralne ale temu nie sprostał. Te okoliczności jak również tylko częściowa skrucha i żal skłoniły sąd do wymierzenia oskarżonemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności. Kara ta została warunkowo zawieszona na okres próby 3 lat. Oskarżony spełnia wymogi z artykułu 69 kk. Warunkowe zawieszenie wykonania kary sąd zastosował mając na uwadze dotychczasową niekaralność oskarżonego, jego nienaganną 22 –letnią służbę w policji oraz to że przestępstwa miały charakter incydentalny. Zważywszy na wszystkie okoliczności sąd uznał ,że świadczenie pieniężne w kwocie 50000zł a zatem minimalne przewidziane w art. 43a§2kk jak też zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat z art. 42§2kk będą wystarczającą dolegliwością dla oskarżonego a cele kary zakresie prewencji ogólnej i szczególnej zostaną spełnione.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego kosztów postępowania w pełnej wysokości . Oskarżony otrzymuje emeryturę i dorabia dorywczo zatem będzie w stanie ponieść koszty procesu.

Sędzia: